

Ruda z Ostravy BESCELER!!!



FRAGMENT

ZNATE
Z JUTUBU

Ruda z Ostravy Besceler!!!

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Doporučujeme další e-knihy:

Ivan Mládek – Fejetony

Ivan Mládek – KalendaMeron

Jaroslav Novák Večerníček, Tomio Okamura –

Tomio Okamura – Český sen

Ruda z Ostravy, Bruno Ligocki

Ruda z Ostravy – Besceler!!! – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



_____ Ruda z Ostravy

BESCELER!!!



_____ **Ruda z Ostravy**

BESCELER!!!

Podle vicemeně chaotycke korespondence
s ctihodnym Rudou z Ostravy
s určitým usilím aspoň kapku chronologycki
zestavil karviňok Bruno Ligocki.

OBSAH

MOJE POČETI	10
COSIK O TYM, JAK SE MENUJU	11
MUJ FOTR	16
MOJA MAMA	21
MOJA SEGRA MARKETA	27
MUJ PRVNI PROTESTSONG	38
IDU DO ŠKOLY	42
MOJE VYSVĚČENI	49
COSIK O POBANTOVANYCH HORMONACH	63
UČIM SE NA HORNIKA	77
ZDAŘ BUH!	98
ROBIM ŘIDIČAK	109
RUDA PO VELKE LISTOPADOVE REVOLUCI	118
ROBIM VE VITKOVICACH	120
KURDE, FRANC	128
UMĚLEC, KURDE!	135
DRAK PRINCE BAJAJI	144
O KOUSKU ČEHOSI	146
RUDA DRAMATYK	153
RUDA V HLAVNIM MĚSTĚ	161
JAK SEM BYL ČERNYM KONĚM X-FAKTORU	172
OSTRAVA!!!	178
SEM NA FREKVENCI JEDNA, KURDE!	187
TO NEJLEPŠI NA KONEC	193
RUDA Z OSTRAVY DĚKUJE	200
POMOCNY OSTRAVSKY SLOVNIČEK	202

UPOZORNĚNÍ

Osoby a udalosti, popisane v teto knižce su až trapně autentycke a pravdivé. Jakakoli podobnost s konkrétníma lidma není náhoda a já se jako autor za převyprávění jejich příběhu definytívně zříkám jakékoli odpovědnosti, kurde.

Počet přečtených stránek pravidelně konzultuj ze svým lékařem.

Ministr školství varuje: „Ruda z Ostravy je čtení na vlastní nebezpečí a nikdy jinak.“

Sam Ruda z Ostravy doporučuje: „Nedotýkejte se stránek na zem spadlych!“

Z DŮVODU ZACHOVÁNÍ AUTENTICKÉHO ZÁZNAMU,
NEPROŠEL TEXT JAZYKOVOU
ANI ODBORNOU ÚPRAVOU.

MOTTO:

„Cele Česko čítá děckám, Rudu z Ostravy čítá cele Česko.“



Zduř, děcka,

když sem zjistil, že už aji bezvznamne zpěvačky, uklízečky nebo kuchařky mají knihy svojich (kratkyh) paměti, tuž mě to dožralo! Bo sem, kurde, tež celebryta! No ni? A navíc - znate bulvar a paparaci. Kdesi kdosi cosi vyfoti, zaslechne, da do blbeho kontextu, otiskne, a karyjera v řiti. Tuš sem se temu rozhodnul předejít a napsal knišku, kaj podrobně a pravdivě ličím svůj celý dosavadní život. Aby už nikdo nepochyboval, s kym ma tu čest. Skutečně a podle pravdy od početi až po dosažení vrcholu s Partlovkou. Mam samozřejmě na mysli vrchol umělecky, bo to by mi jinak kamarad Martiny pohnul spodní čelisti a jak ho znam, tak i tou horní. Samozřejmě je nabilední, že se ptáte, čemu v době internetu, fějsbuku a solarních článku pišu knišku. Esli to nahodou neni krok naspatek... Ale musím vas ujistit, že neni. Bo taka kniška, jak je nova, tak fajně voni, teš si ju mužeš zebrať večer do lužka a usnut s ňu v naruči a hlavně, kurde, ju neskopiruješ jak empetrojku a nerozšíříš zadara po internetě. Bo co bysem ja jedl, jakby fšecky moje myšlenky byly zadara? No uvažuj, synku. Tu v te republice se krade. A ni že ni! Ja sem první, co temu zamezí, bo taku fajnu knišku se nehodí kopírovat, tu musí měť v oryggynale každý, o tym žádná. To jako že si ju každý kupí a budeme šťastni a spokojeni fšecy. No a navíc, kurde, děcka, malo čtete! Takže z vychovneho kompleksního hlediska držíte v ruce dílo, kere muže kompletně změnit celý vaš život.

Je to kniška o malem chlapcovi, co vyrustal v rozvracene rodině. Tady musím vysvětlit moje vnímání pojmu rozvracena rodina. Bo jak raz fotr dorazil večer z hospody, tak rozvrátil stěnu v obyvak u aji sedačku, rozvrátil linku v kuchyni a vyzvrátil večer u. Cele to čítání je teš o tym, že sem si musel jako malý žgol poradit, jak se vypořádat s kulturním dědictvím mojich fotru (tym pluralem myslím aji matku, bo ta tež nebyla svata). Dočtete se, jak sem skladal slib jisker a jak dodneška věřím, když někdo přísaha na holy pupek. Dozvíte se, jaké utrapy jsem měl coby mladý paník na hornickem učilišti. Mužete si zebrať ponaučení, že do roboty je třeba chodit a když už tam ste, tak musí za vama byt vidět aji jakysi výsledek. A tež – a to je hlavní – zjistíte, že když máte svoji touhu, která nepochází ze žláz s vnitřní sekrecí a idete za ňu, tak dosáhnete světového uznání. Tujak ja. Každý muže byt celebryta, jenom musí byt oryginální a pracovitý a vytrvalý – tomu mě tež naučil fotr, když mě doma řezal šňurou od remosky.

Držíte v rukách moju knihu, kera je neopakovatelná, bo je první na světě kompletně v hadečku a navíc aji ve 3D. Kromě šířky a výšky ma teš nevidanu

hloubku, ačkoli, a to tu priznavam otvoreně, vyznačuje se do jisté míry aji plytkosti zapisu. Mezi námi, aji plytkost je rozměr. A navíc, kniška nema žádného edytora, kurde, kery by ten text česal a upravoval. Říkal sem si, že je to třeba pisat aji čitat jak to leží a běží. Jak teš vidiš, synku, ja si s pravopisem hlavu nelamu, tuš mi to odpusť. Bo s pravopisem malokery frajer prorazil do světa. Skoro žádný super znalec spravného psaní nenapísal celú knišku. Bo se v tym furt nímra jak v taliřu studene držkove polivky a hovno. Výsledek nula. To ja neřeším, pišu jak vleze. A jak mam myšlenku a nemam čas, volam svojemu kamaradovi Brunovi Ligockemu, kery to zaznamenava a občas aji poopravi štabní kulturu. Co narobim, fakt mi stačí, že se umim pořadně podpsat a když už chcu spachat dokonaly text, tak využívam svojeho pravníka. Těmu synkovi ja věřim, bo mi přísahal věrnost na holy pupek už ve druhé třídě ve Vitkovicach. A to zme eště ani nebyli pijonyři, enem jiskry!

V knišce, děcka, uvidíte konkretní fotky z mojeho dětství aji dospělosti, kere eště nebyly publikovane. Teš se dozvíte aji zajímavé informace o dalších slavných osobach, co sem měl možnost za svoji karyjery poznat.

A fěil, děcka, pozor! Tu knišku sem napísal pomalu. Bo ja pišu pomalu. Bo co? To je skratka ta nejpomalejší kniška na světě. Navíc ja vim, že ani neumíte rychle číst, tuž i to je duvod, čemu to pišu pomalu. A tak říkam, je třeba ja aji pomalu číst, dočíst a pak pomalu začít znovu. Robte si z toho aji poznámky. Ve čtenářských deníkach musíte mít o moji knišce pořadný odstavec, bo ja už asi sem v čítankach, gde sem nahradil Maleho Bobeša a Kocura Mikeša. Pani učitelka bude vyžadovat u nových statních maturit podrobnou znalost mojeho života, doslovnú citacu moji rane tvorby aji vrcholná díla, která nesnesu srovnání.

Jak v celým kontextu toho vytvora říkam, synku, mužeš byt dobrý, ale to nestačí. Abys prorazil, musíš byt nejlepší z nejlepších. Migej za svým snem, bo se mužeš naraz zbudit a zjistíš, že si mrtvý a to už bude na karyjeru pozdě. Ani ja už nemusim byt slavný a nejlepší, když ty budeš sahat po hvězdach. Je to sice malo pravděpodobne, ale jak říkal muj fotr: „Kurde, Rudek, nigdy nevíš hodiny ani minuty...“ A pak mě zvalil jak koňa.

Tuš děcka, držim fšeckým pěsti, abyste to hlavně v plnem duševním zdraví dočítali do konca (bo ten je uplně nejlepší) a pak svůj život pořadně nakopnuli.

Rea
OSTAVY !!!
ZXC



MOJE POČETI

Jak znam hafo kolegu ze šoubyznysu, tak oni su schopni odpřísahnut, že si přesně pamatují, jaké to bylo při jejich početí. Třeba ten slavný Leoš raz tvrdil, že si pamatuje, jak byl ještě spermija, tuš šel na jakusi zabavu. Je jasné, že byl s tatou. No a domu ze zabavy už šel s mamou. No, ja si myslím, že to je enem take vytahováni, bo ja se na to nepamatuju a to sem jeden z nejlepších. Ale raz měl fotr na Vanoce slabu chvilu a povykladal, jak ku temu došlo.

Muj fotr byl celý svůj život haviřem na šachtě Jeremenko v Ostravě. To třeba dost lidí neví a tím v tym tapou. Robil v rubani, to jako že stavjal stojky a uměl aji se zbíjakem. Za tuheho komunysmu byli haviři pani, o to nic. Muj fotr tež rubal jak najaty a nosil domu aji deset tisíc, a to byly kurde, pořadne chechtaky. Raz měli na Jeremenku sobotni šichtu – příkopavku. No a v ten den tam mimořádně farala aji jakasi delegace z narodního vyboru, skorem same baby. Aby si pry prohlédli exponované pracoviště, kaj Ostrava těží svoje černé zlato. Muj fotr právě robil jakusi udržbu ve stěně, když tam ta skupina bab dorazila. Musím říct, že fotr byl bedna, když byl mladý. Oči mu ve tmě svítily jak Baghirovi z Knihy džungli a jak byl enem v trenkách (bo v rubani je kurde horko) a celý černý, tak baby z něho byly cele bez sebe. A začal jim vysvětlovat, že tu je třeba do toho jebnut, tam temu přidupat a už se to uhli jebe na pas a ven. Byla tam aji jedna taka mlada a fajna baba, co z toho horka malem omdlela. Muj fotr, jak by to předvidal, tak ju chytil do naruče a dal ji napít vody ze svého baňoka, co měl pověšeny na štusku kusek vedle. Ta baba (ja už nebudu předstírat, že to byla moja budoucí mama) otevřela oči a spisovně řekla: „Dobrý večer!“ Fotr se temu aji po rokach smal, bo bylo právě pul devate rano.

A jak ju tam držel a ona byla cela spocena, zamazana a žizniva, tuž to mezi nima zajiskřilo, jak kdyby tam ani nebyl metan, geologicke zlomy a ja nevím co. Mladý silný a perspektivní haviř, přeborník v rozpojování horniny a fajna bezbranná baba z úřadu. Fotr mi říkal, že celou skupinu poslal napřed, že se o mamu postará. No jak to mohlo jinak dopadnout? Fotr mamu asi teš rozpojil pořadně, bo sem se pak za třičtvrtě roku narodil. Fotr se pak po rokach chlubil, že to byl jeho nejhlubší sex, 700 metru pod zemí. No, každopadně ty pomilovanihodné udalosti jakýsi vliv měly aji na mě, bo sem se narodil s černýma linkama kolem očí. Už mi to zusta-

lo, dneska se temu říká genetycky otisk a ja sem jediny člověk na světě, co dostal v chromozomach prehistoricke přesličky a plavuně, mam na to aji papiry. Mama mi raz řikala, že jak sem se narodil a umyli mě, tak pan prymař když viděl ty moje černé oči, tak enem vydechnul: „Kurde, to je první děčko po šichtě!“ To všecko su kurde podložene fakta, tak už všecy vite, že moje oči su přírodní, nedaju se umyt a ja sem tym padem neodolately, skorem jak Hynek, Vilem nebo Jarmila.



První děčko po šichtě

COSIK O TYM, JAK SE MENUJU

A tak sem byl na světě, dostal jsem meno Rudolf, ale mama mi řikala pěkně – Rudo. Pro fotra sem zase byl už celý život Rudek. To je tež zajímavé, co teraz povim. Muj fotr, když někoho oslovil, tak jeho meno nesklonoval. Šak v Ostravě na sebe tak lidi volaju aji dneska. Uvedu příklad ze svého dětství: „Ty, Rudek, pod' si pro vpysk!“ To jako že jsem cosik vymamlasil a mam si ku němu přijit pro facku. Mama mu pořád řikala, aby skloňoval, když někoho oslovuje menem. Ale on se temu smal a pravil, že skloňovani je enem pro toho, kdo na vyplatu nosi meně, než dva tisice. A moja mama měla osumnact stovek hrubeho a fotr si byl vědomy svoji ekonomické převahy a tak tym raz pro vždycky utnul všecky dyskuze na tema SKLOŇOVANI.

Mi se odjakživa libilo meno Ruda. Bo Rudy byl tank, co měli čtyři z tanku a pes a to bylo fajne, bo to pak vypadalo, jako že ten tank je muj a ja sem dycky chtěl jezdit v tanku a mit psa.

Aby ta inkvizyca k mojemu menu byla uplna, tak moja babka Hilda ze strany od matky na mě volala Rudolfe. A před babama z naší třídy „Rudolfku!“ a to sem dycky myslel, že mě trefi. Pro mě byl dycki Rudolf ten fusaty chlap z filmu o Golemovi. A on se mi nelibil, bo se furt chtěl stat nesmrtnym a ja sem temu nerozuměl, bo sem byl mladý a v tym raze automatyc-



ki nesmrtelný. Když na mě babka volala Rudolfe nebo Rudolfku, měl sem z teho husi kužu, ale co, dalo se to vydržet. Bo babka měla furt v zasobě jakusik babovku, štrudel nebo aspoň hašlerky. A taky měla doma pořádek a umyte nadobi a ja sem nechapal, jak ju to muže furt bavit – uklizet a pomývat, když venku svítí slunko a da se lazit přes ploty a na stromy a na haldu. Fakt je, že babku Hildu sem si na stromě nedokazal představit a to sem jako malý měl fantaziju obrovsku.

Ze svým menem sem si užil jak ve školce a později aji ve škole. Zpočátku sem synkum zaviděl, bo to byl kolem mě samý Jeník, Tomaš, Lukaš, Petr – skoro cela ta svata banda – enem ja jediný sem byl divným řízením osudu Rudolf. Zdalo se mi, že horší už muže byt akorat Gottlieb nebo Detlef, bo tak se menovali oba moji dědové, co bojovali s wehrmachtem na vychodni frontě a jeden se už domu nevrátil vubec a ten druhý až v padesátych letech, zplodil akorat moju mamu a pak brzo umřel. Tak sem se utěšoval, že je dobře, že se nemenuju ani po jedným dědovi. Ve školce, tam se to eště dalo vydržet. Bylo nas tam dvanást ciganu, ja, pani učitelka

a dvě kuchařky. Ale všichni zme byli slušní a poslouchali pani učitelku, bo jinak by bylo po prdeli. Mi se tam libila Evička Lakatošova. Ona měla celu tvař v barvě šunky, co zme mivali doma každú nedělu pravidelně ku snidani. Aji mi tak voněla. V duchu sem ji říkal Šunkova Evička. Esli měla aji cosi jineho na těle, co ma barvu a vuni jak nedělní šunka, to sem nevěděl a ani se o to, ja blbec, nezajimal. Mi se libilo, že s Evičkou mužeme chodit spolu na zachod a navzajem se před dveřami čekat, až ten druhý bude. Mezitým zme si povídali co doma, bo naši oba



Umím v tym plavat

fotři rubali na Jeremenku v jedne partě a tak zme se znali všyci. Rozdil byl v tym, že Lakatošových bylo celkem jedenact a my furt tři, a moja mama ešte nebyla druhy raz těhotna z moju mladši segru. Evička byla nejmladši ze všech děcek Lakatošových a její mama byla v jednym kuse těhotna. Nejstarši bracha od Evičky – Gejza – už bydlel sam a faral na Jeremenku, akorat on robil na čelbě. Evička jak byla mala, tak si trochu šlapala na jazyk a říkala mi „Ludo“ a to v mojich ušach neznělo tak tvrdě jako s tym er. Ostatni děcka ve školce už moc nepamatuju, bo je to stejně už tela roku.

Co ale na muj další život mělo velky dopad, to byly obědy a odpoledni spani. Na oběd byl pravidelně kus hověziho, paru kobzoli a kompot. Muse-li sme to všecko snist, bo jak pani učitelka říkala, co by za to děti v Africe daly. Kurde, jak člověk neměl štěstí, tak mu tam kuchařka navalila maso tvrde, jak by to puvodni zvíře zemřelo přirozenou smrti věkem, nebo se samými žilami, ani pohryzt to nešlo a to sem byl synek haviřa! Vyplivnut nebylo kaj a tak sem s tym předžvykanym kusem hověziho v hubě šel spat a Evička ležela vedle mě a viděla, že se zapasim s masem od oběda. Pamatuju, jak mi prvykrat řekla: „Ludo, ja to za tebe dojim“. Tak sem ji ten kus gumoveho masa dal, ona si s tym poradila za chvíli a byl klid. Pak zme se celu hodinu pod deku drželi za ruce, nespali a ani nemluvili, bo naše kamaradství bylo právě potvrzeno vzájemnou obětavou pomoci. A ku temu člověk nepotřebuje žádných slov, to citi. Už jako malý sem právě díky Evičce věděl, že stačí jeden jediný člověk, na ktereho se muže spolehnout a kteremu muže věřit a muže hybat světem. V tu chvíli bylo jasne, že moje pohnuti světem bylo zbaveni se kusu flakoty, co sem měl jak krěček pod licem.

Ve školce zme měli aji pani učitelku, co si s nama hrala ruzne hry. Třeba taky zajiček v sve jamce. To sem jaksi špatně pochopil, bo v tym veršu „Ubožačku co je ti, že nemužeš skakati“ sem přeslechnul to písmenko es v sově skakati a tak sem si představoval toho zajička, jak božatko dřepi v sve jamce a ma zacpu, ani hybat se nemuže, ale naraz se zadaři a tak chutě vyskoči. Mama mi to doma fšecko uvedla na pravu miru, ale aji ta moja verza byla docela nekonvenční a to se mi libilo. Naša pani učitelka, kromě Zajička, Peška a Elišky, co nebyla pyšna, teš uměla piskat na fletnu a cosik zahrat aji na housle. Ty housle mě, kurde, fakt braly. To sem tež chtěl umět, bo fotr Evičky na ně tež hral a aji u toho zpíval a tancoval a to byla vesela muzika. Tež sem chtěl robit veselu muziku a jak nad tym teraz



přemýšlam, tak starý Lakatoš je ta osoba, co způsobila, že ja hraju na kytaru, a zpívám a skladám a sem ftipný a to všecko v jednom.

Tuš ta pani učitelka nam pískala na tu fletnu a ja sem to furt chtěl tež vyzkušat. Bo se mi to zdalo strašně jednoduché. No a raz sem byl asi moc dotěrný, že mi tu fletnu pani učitelka pučila. Zadul sem do toho až mi hlava zčerveněla a ta zadní část vylétěla do luftu a všechny děcka z toho byly zaflusane. Pak sem kapečku zvolnil a jakysi ton se ozval, no bylo to jak dyž fotrovi po odpolední šichtě pískalo v nose, co si v něm nosil šňupací tabák a uhelný prach. To se mi, kurde, vůbec nelíbilo, bo ja sem chtěl hrát Kočku, co leze dirou, stejně fajně, jako pani učitelka. Tuš z fletny nebylo nic, ale chuť do muzyky zustala a Evička mi dala fajnu šunkovu pusu, tak sem nezanevřel a dobře sem zrobil.



Mam, kurde, čtyry roky

Estě pamatuju na jeden silný zážitek ze školky. To už sem povýšil a byl ve starším oddělení. Pani kuchařka, co byla jak lunt a furt na něco nasrana, nam ku svačině urobila kakao a chleba s maslem a s cibulu. To zme zvalili a hráli na to, jaké to je, když tě cyp střeli. To se děcka postaví do kruhu, jeden z balonem v ruce. Všecky zavřou oči a ten z balonem ho vyhodí

do vzduchu. Komu balon spadne na hlavu, toho cyp střelil a odstupuje ze hry. Ve starším oddělení zme to hrali s cihlu a na učňaku z granatem, to byla dobrá prdel. Teraz sem ale odbočil, bo pointa přide včil. Tu pani kuchařku v kuchyni nasral kocur, bo se ji vysral pod sporak. A jak byla nasrana, tuž naraz zrobila koprt, zvalila se na zem a zustala tuha jak to hovězi, co nam furt vařila. Z kuchyně zme pak slyšeli, že ju tež cyp střelil a že to ma na svědomi kocur a pani učitelka kajsik telefonovala, pak přijeli funebraci s dvanacettrojku a bylo po srandě. Mi to bylo lito, bo na oběd měly byt buchtičky s kremem a tym padem nebyly, zas enem kus houževnate kravy, co pravděpodobně teš zemřela přirozenou smrti.

Školka, to bylo super, kajsi mam paru fotek, co je teraz nemožu najit, jak s Evičkou ležime v letě na travě, jak si kopeme tunel pod plotem, abyžme mohli utect, jak chytame motyly, jak bečim, bo sem se jebnul do palca u nohy kusem šutra, co zme vylomili ze zdi. Ale ze školky sem se pokažde těšil domu. Bo raz pro mě přišla mama, raz babka Hilda a občas aji Eržika, nejstarší segra od Evičky a tak sem aji ty odpoledne měl fajně pestre. Jak přišla Eržika, tak sem byl chvilu u Lakatošu, bo oni stejně měli doma taku spontanni družinu a furt bylo veselo. U Evičky doma se mi to dycki libilo. Měli tam pořadek, ale jak jich bylo tak moc, tuš hračky měli jakesi cele ohrate, nebo co. Raz přišel fotr ze šichty domu a říkal, že je dojebany, jak ciganske hračky. To sem hned věděl, jak se asi citi, bo sem znal ty hračky, co si s nima hrala Evička a před ňu aji jejich deset sourozencu. Fotrovi sem na jeho unavu tehdy pověděl, že ciganske hračky je třeba vyhodit a kupit nove, dostal sem facku, fotr vypil pivo, zalehnul v kuchyni na otoman a bylo vymalovane.

Jak tak přemýšlam, tuš kromě Evičky mi školka dala aji tak moc. Objevil sem lasku k muzice. Fotr mi raz na to řekl pamatnu větu: „Chuj s tym, jak to zni, hlavně, že tě to bavi.“ Tež sem od školky zustal furt ve střehu, bo jak sem chvilu nedával pozor, tuš mi hned kdosik zežral svačinu nebo sem dostal facku.

Raz zme ve školce recitovali taku basničku:

*Můj tatínek dělá v továrně motory
Bez motorů nejjezdí ani traktory
Maminka zas v továrně plete svetry nové
By v nich mohli do práce chodit tatínkové*